

זוהר היומי

זוהר במדבר – דף קע"ח ע"ב

פרשת קרח

◆ הקטע מתחיל בדף הקודם (קע"ח ע"א) ומסתיים בדף זה ◆

טקסט הזוהר

וְאַסְתָּחֶר (ס"א ואתחסר), כִּיּוֹן דְּאַתְקַדְשׁוּ (עלמין) יִשְׂרָאֵל, וְאַשְׁתְּלִימוּ בְּדַרְגֵּיהוֹן, וְאַשְׁתַּכְחוּ לִיּוֹאֵי בְּסִטֵּר שְׁמָאֵלָא, כַּד (ס"א כדין) אֲשְׁתְּלִים הָהוּא פְּגִימָא דְּעֵלְמָא, דְּמִסְטֵר שְׁמָאֵלָא.

תרגום לעברית

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׂרָצָה הַיּוֹם לְהִתְקַדֵּשׁ, הָיוּ יוֹצְאִים רוּחוֹת שֶׁל הַשְּׂדִים לְהִבְרָאוֹת גּוֹף שְׁלֵהֶם, וְהִתְקַדֵּשׁ הַיּוֹם וְלֹא נִבְרָאוּ, וְנִשְׁאַר הָעוֹלָם כְּמוֹ שֶׁנִּפְגַּם מִמְּלֹאכֶתוֹ וּמִסְתּוֹכָב (ונחסר). כִּיּוֹן שֶׁהִתְקַדְּשׁוּ יִשְׂרָאֵל וְנִשְׁלְמוּ בְּדַרְגוֹתֵיהֶם וְנִמְצְאוּ לְיוֹם מִצַּד הַשְּׁמָאֵל, כַּאֲשֶׁר (אז) נִשְׁלַם אוֹתוֹ פָּגַם שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁמִּצַּד שְׁמָאֵל.

טקסט הזוהר

וְעַל דָּא בְּעָאן לְאַתְדַּכָּא לִיּוֹאֵי, וּכְדִין כֹּלָא אֶתְכַלִּיל בִּימִינָא, וְעֵלְמָא לָא אֶתְפָּגִים, וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, וְעַבַּד הִלּוּי הוּא. הוּא אֲשֵׁלִים לְסִטֵּר שְׁמָאֵלָא. הוּא אֲשֵׁלִים לְפְגִימוּ דְּעֵלְמָא. וְאַפִּילוּ הָהוּא סִטְרָא דְּצִפּוֹן, דְּאַשְׁתָּאֵר חֶסֶר בְּעֵלְמָא, כַּד בְּרָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵלְמָא. לִיּוֹאֵה בְּאַרְוֵנָא אֲשֵׁלִים לְכֹלָא. מֵאֵי בְּאַרְוֵנָא. בְּהָהוּא מְטוּלָא דִּהְיוּ נְטִלֵי בְּמִשְׁכָּנָא, אֲשְׁתְּלִים כָּל הָהוּא פְּגִימוּ עַל יְדִיָּהּ.

ועל זה צריכים הלויים להטהר, ואז הכל נכלל בימין והעולם לא נפגם, ומשום כך כתוב, ועבד הלוי הוא. הוא השלים לצד שמאל, הוא השלים לפגם העולם. ואפלו אותו צד צפון שנשא חסר בעולם, כשברא הקדוש ברוך הוא העולם, הלוי השלים בארון לכל. מה זה בארון? באותו משא שהיו נושאים במשכן, נשלם כל אותו פגם על ידו.

טקסט הזוהר

הוא: לעילא לשמאלא. הוא: אתכליל בימינא, תו הוא: דא עתיקא. (ס"א תא חזי ול"ג מן תו) אלמלי דינא לא אשתכח בעלמא, לא הוו ידעי בני נשא מהימנותא עלאה, ולא ישתדלון בני נשא באורייתא, ולא יתקיימו פקודי אורייתא, פולחנא שלימותא דישתכח בעלמא לגבי מלכא קדישא, מאן עביד ליה. הוי אומר דא ליואה.

תרגום לעברית

הוא - למעלה לשמאל. הוא - נכלל בימין. עוד הוא - זה העתיק. אלמלא הדין לא נמצא בעולם, לא היו יודעים אנשים אמונה עליונה, ולא ישתדלו בני אדם בתורה, ולא יתקיימו מצוות התורה. עבודה בשלמות שתמצא בעולם אל המלך הקדוש מי יעשה אותה? הנה אומר זה הלוי.

טקסט הזוהר

ותו ועבד הלוי הוא, כמה דאת אמר (דברים ד) כי יי הוא האלהים. הוא אשלים שלימותא, למיהוי כלא חד. הוא: פשיטא לקבלא לכנסת ישראל, כמה דאת אמר, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי, בגין לחברא זווגא כחדא. מאן אתער רחימותא. הוי אומר הוא. תו הוא כמה דאת אמר (ס"א תו הוא דא עתיקא כמה דאת אמר כי יי הוא האלהים) (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו עמו. בגין כך הוא: לתתא. הוא: לעילא. הוא: אתגלייא. הוא סתים. הוא אלהים.

ועוד ועבד ה' הוא - כמו שנאמר (דברים ד) כי ה' הוא האלהים. הוא השלים שלמות להיות הכל אחד. הוא - פשוט לקבל את כנסת ישראל, כמו שנאמר (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי, בשביל לחבר זוג כאחד. מי עורר את האהבה? ה' הוא. עוד הוא - כמו שנאמר (עוד הוא זה עתה, כמו שנאמר כי ה' הוא האלהים) (תהלים ק) הוא עשנו ולא אנחנו עמו. בגלל כך הוא למטה, הוא למעלה, הוא נגלה, הוא נסתר, הוא אלהים.

טקסט הזוהר

רבי יצחק אומר, זמין קודש בריהו הוא לאנהרא לסיהרא, כנהורא דשמשא. ונהורא דשמשא יהא על חד שבע זמין. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה ל) והיה אור הלכנה כאור החמה וגו'. וכתיב (ישעיה ס) לא יבא עוד שמש וירח לא יאסף. וכתיב (ישעיה ס) לא יהיה לך עוד השמש וגו'.

תרגום לעברית

רבי יצחק אומר, עתיד הקדוש ברוך הוא להאיר ללכנה כאור השמש, ואור השמש יהיה על אחד שבע פעמים. זהו שכתוב (ישעיה ל) והיה אור הלכנה כאור החמה וגו'. וכתוב (שם ס) לא יבוא עוד שמש וירח לא יאסף. וכתוב (שם) לא יהיה לך עוד השמש וגו'.

טקסט הזוהר

רעיא מהימנא (במדבר יח) כל פטר רחם לכל בשר וגו', ואת בכור הבהמה הטמאה תפדה. פקודא דא לפדות פטר חמור, לפדות לעלמא דאתי. ואי קודם דאזיל להווא עלמא, לא יפדה נפשיה ורוחיה ונשמתיה באורייתא, עתיד לאחזרא להאי עלמא כדבקדמיתא. (איוב לג) ישוב לימי עלומיו, ולקבל נפשא ורוחא ונשמתא.

כָּל פֶּטֶר רָחֵם לְכָל בָּשָׂר וְגו', וְאֵת בְּכוֹר הַבְּהֵמָה הַטְּמְאָה תִּפְדֶּה. מִצְוָה זוֹ לִפְדוֹת פֶּטֶר חֲמוֹר, לִפְדוֹת לְעוֹלָם הַבָּא. וְאִם קָדָם שֶׁהָלַךְ לְאוֹתוֹ עוֹלָם לֹא יִפְדֶּה נַפְשׁוֹ וְרוּחוֹ וְנִשְׁמָתוֹ בַּתּוֹרָה, עֲתִיד לַחֲזֹר לְעוֹלָם הַזֶּה כְּבִתְחֻלָּה, (איוב לג) יָשׁוּב לִימֵי עֲלוֹמִיו, וְלִקְבֹּל נַפְשׁ וְרוּחַ וְנִשְׁמָה.

טקסט הזוהר

כְּתִיב (איוב ל"ג) הֵן כָּל אֱלֹהִים יִפְעַל אֶל פְּעָמִים שְׁלֹשׁ עִם גִּבֹּר. וְיִשְׂרָאֵל, בְּגִין דְּפִדְיוֹן דְּלֵהוֹן הָוָה בְּלֹא תּוֹרָה, דְּאִיהוּ כְּסָף כְּסוּפָא דְעֻלְמָא דְאַתִּי, אֶהְדְּרוּ תַּלְתָּ זְמָנִין אַחֲרָנִין בְּגִלּוּתָא, וּבְפִוְרָקְנָא בְּתַרְיִיתָא דְפִוְרָקְנָא דְלֵהוֹן יְהֵא בְּאוֹרֵייתָא, לֹא יִהְדְּרוֹן לְעֻלָּם בְּגִלּוּתָא. אֲתוּ רַבְּנָן וּבְרִיכוּ לֵיהּ, וְאָמְרוּ רַעֲיָא מְהִימְנָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִפְדֶּה לָּהּ, וְכָל יִשְׂרָאֵל יִפְדוֹן עַל יְדֵהּ, וְתַתְּחַדֵּשׁ עַמָּהוֹן, וְאִינוּן עַמָּה.

תרגום לעברית

כְּתוּב (שם) הֵן כָּל אֱלֹהִים יִפְעַל אֶל פְּעָמִים שְׁלוֹשׁ עִם גִּבֹּר. וְיִשְׂרָאֵל, בְּגִלְלֵי שְׁפִדְיוֹנָם הָיָה בְּלִי תּוֹרָה, שֶׁהִיא כְּסָף, כְּסוּף הָעוֹלָם הַבָּא, חֲזָרוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אַחֲרוֹת בְּגִלּוּת. וּבְגִלְלָהּ הָאַחֲרוֹנָה, שֶׁגֻּאֲלָתָם תִּהְיֶה בַּתּוֹרָה, לֹא יִחְזְרוּ לְעוֹלָם בְּגִלּוּת. בָּאוּ רַבּוֹתֵינוּ וּבִכְרוּ אוֹתוֹ וְאָמְרוּ: רוּעָה הַנֶּאֱמָן, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יִפְדֶּה אוֹתָהּ, וְכָל יִשְׂרָאֵל יִפְדוּ עַל יְדֵהּ, וְתַתְּחַדֵּשׁ עַמָּהֶם, וְהֵם עַמָּה.

טקסט הזוהר

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לָדוֹן בְּעֶרְכֵּי בֵּית. וּבְרָזָא דְחֻכְמָתָא, בֵּית דְּבִר נָשׁ, דָּא אֲתָתָא. אִי אִיהִי אֲתָתָא דְטוֹב וְרַע, וּבְעֵי לְהַמִּיר רַעָה בְּטוֹבָה, יִפְדֶּה לָּהּ מִהֵּוּא רַע, וְיִהְיֶה לִיהּ עֶרְךָ דִּילָּהּ. אֲבָל אֲתָתָא דְאִילָנָא דְחַיִּיא, אֲתָמַר בָּהּ (איוב כח) לֹא יַעֲרַכְנָה זָהָב וְזָכוּכִית

ותמורתה כלי פז, ואין לה ערה. כמה דאתמר, (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה. ואתמר (משלי לא) אשת חיל מי ימצא וגו'. ודא שכנתא. מאן דגמיל חסד עמה, לית ערה לאגרא דיליה. ומאן דחאב לגבה, לית ערה לענשא דיליה.

תרגום לעברית

מצוה אחר זו - לדון בערכי בית. ובסוד החכמה - בית האיש זו אשתו. אם היא אשה של טוב ורע ורוצה להמיר רעה בטובה, יפדה אותה מאותו רע ויתן לו ערה שלה. אבל אשה של עץ החיים, נאמר בה (שם כח) לא יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה כלי פז, ואין לה ערה, כמו שנאמר (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה, ונאמר (שם לא) אשת חיל מי ימצא וגו', וזו השכינה. מי שגמיל חסד עמה, אין ערה לשכרו. ומי שמרשיע אליה, אין ערה לענשו.

טקסט הזוהר

כמה שפחות אית לה דמשמשין לה, וכל חדא וחדא מנייהו, אית לה ערה. וכל חד וחד צריך פדיון. אבל מאן דירית נשמתא, או רוחא, או נפשא משכינתא, לא צריך פדיון, דשכינתא עלה אתמר (ישעיה מב) אני יי הוא שמי וכבודי לאחר לא אתן. דפדיון דילה בקודשא בריה הוא תליא. דאמשכן לה (לגביה) ישראל, בקשורא דתפילין, באות דשבת, באות דיומין טבין, באות דברית, ותורה, בכמה פקודין. דפדיון דילה תליא בקודשא בריה הוא, הדא הוא דכתיב, (יחזקאל כ) ואעש למען שמי, ובגינה (ויקרא כ"ו) ואף גם זאת. הכי כמה פקודין אינון דעבדין בני נשא על מנת לקבל פרס. וכמה חובין. ולכל פקודא אית ליה ערה ביהוא עלמא. (ס"א אבל עונשא) ולכל עונשא למאן דאעבר עליהו, אין ליה ערה ושיעור.

כִּמָּה שְׁפָחוֹת יֵשׁ לָהּ שְׁמֵשֶׁמֶשׁ אוֹתָהּ, וְלִכְלֹל אֶחָת וְאַחַת מֵהֶן יֵשׁ לָהּ עֶרְךָ, וְכָל אֶחָת
וְאַחַת צְרִיכָה פְּדִיוֹן. אָבֵל מִי שִׁיּוֹרֵשׁ נִשְׁמָה אוֹ רוּחַ אוֹ נֶפֶשׁ מִהַשְׁכִּינָה, לֹא צְרִיךְ פְּדִיוֹן,
שְׁעַל הַשְׁכִּינָה נֶאֱמַר (ישעיה מב) אֲנִי ה' הוּא שְׁמִי וְכְבוֹדִי לֹא אֶחָר לֹא אֶתֵּן. שְׁהַפְדִּיוֹן שְׁלֵה
תְּלוֹי בְּקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. שְׁמוֹשָׁכִים אוֹתָהּ (אל) יִשְׂרָאֵל בְּקֶשֶׁר תְּפִלִּין, בָּאוֹת שֶׁבֶת,
בָּאוֹת יָמִים טוֹבִים, בָּאוֹת הַבְּרִית וְתוֹרָה וּבְכֻמָּה מִצְוֹת, שְׁפָדִיונָה תְּלוֹי
בְּקָדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (יחזקאל כ) וְאַעֲשֶׂה לְמַעַן שְׁמִי, וּבִגְלָלָהּ (ויקרא כו) וְאַף
גַּם זֹאת. כֶּךָ כִּמָּה מִצְוֹת הֵן שְׁעוֹשִׁים בְּנֵי אָדָם עַל מְנַת לְקַבֵּל פָּרֶס, וְכֻמָּה עֲבֵרוֹת, וְלִכְלֹל
מִצְוָה יֵשׁ עֶרְךָ בָּאוֹתוֹ עוֹלָם. (אבל ענש) וְלִכְלֹל עֲנֵשׁ לְמִי שֶׁעוֹבֵר עָלֶיהֶן, אֵין לוֹ עֶרְךָ
וְשַׁעוֹר.

◆ הקטע מתחיל בדף זה וממשיך בדף הבא (קע"ט ע"א) ◆

טקסט הזוהר

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לְדוֹן בְּמַחְרִים נִכְסֵיוֹ לִכְהֵן, הֵדָא הוּא דְכָתִיב כָּל חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָהּ
יְהִיָּה. וְרִזָּא דָּא (באדם ובבהמה) כָּל פֶּטֶר רַחֵם לְכָל בֶּשָׂר אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לִי בְּאָדָם
וּבְבִהֶמָּה. רַחֵם: בְּהִיפּוּף אֶתְוֹן כְּחוֹשֶׁבֶן

תרגום לעברית

מִצְוָה אַחֵר זֶה - לְדוֹן בְּמַחְרִים נִכְסֵיוֹ לִכְהֵן. זֶהוּ שְׁכָתוֹב כָּל חֶרֶם בְּיִשְׂרָאֵל לָהּ יְהִיָּה. וְסוּד
זֶה (באדם ובבהמה) - כָּל פֶּטֶר רַחֵם לְכָל בֶּשָׂר אֲשֶׁר יִקְרִיבוּ לָהּ בְּאָדָם וּבְבִהֶמָּה. רַחֵם
בְּהִיפּוּף אוֹתִיּוֹת כְּחֹשֶׁבֶן מְאֵתִים אַרְבָּעִים וּשְׁמוֹנָה אֵיבָרִים שְׁבָאָדָם, עָלֵיהֶם נֶאֱמַר
(חבקוק ג) בְּרַגְזוֹ רַחֵם תִּזְכּוֹר. אַחֵר שְׁכּוּעַס אָדָם וּמַחְרִים אוֹתָהּ בְּהִמָּה אֱלִיו, הֵרִי שׁוֹרָה
אֵל אַחֵר, נֶחֱשׁ, שְׁנַאֲמַר בּוֹ (בראשית ג) אָרוּר אַתָּה מִכָּל הַבְּהִמָּה, וְהוּא לְשִׁמְאֵל הָאָדָם.

בגלל זה פקד הקדוש ברוך הוא לתת לפהו, שהוא רחמים, ברכה, לכפות רגו, שעורר
אותו האיש מרה, חרב מלאך המות, ומעורר הימין אליו ברחמים ונכפה רגו השמאל,
וזהו ברגז רחם תזכור.

מקור ומהדורה

הטקסט הארמי והתרגום לעברית: אתר תורת אמת (toratemetfreeware.com) — © ר' פנחס ראובן שליט"א.
מופץ שלא למטרות רווח, בכפוף לרישיון Creative Commons ייחוס – שימוש לא מסחרי – שיתוף זהה 2.5 (CC BY-NC-SA 2.5):
creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/2.5
עיצוב הדף: זוהר היומי.